

לשמוע אף אחד

איזה עצב

איזה עצב בא לי פתאם
וכמה צער!

למה אני גדולה פתאם
ומי בקר ביער?

דמותי אבדה באגדה
שבה אבד גם פי,

אחרי יותר מחמשים שנה
בשגל המקפיא.

וברזון אחד ששט בי
לא היה שחר,

וכל תנועה של התפתחות
קנחה בי חור,

והמלים שכן כתבתי
התמחו באמנות, אפור,

ולא היתה לי שום יכולת
להרפות מן הספור.

שיחה עם משוררת

לאנה הרמן

אוף!

כמה תעוקות לב!
אני מנסה לא להיות בזה,
תזמרת רושפת, פיזיולוגיה שלמה,
הגוף שלי לא רוצה אותה
אינסטינקט של הגנה.

את מי?
את שואלת,
את פרידה?

לא, אני עונה,
את השירה בתוכי,
את הפרפור המורט,
הרועד על מפתן לשונה.
הייתי חמר נפש על הדק,
הייתי אוד שרוף, אשה מענה,
שלהבת נר קטנה ורועדת,
לב טחון, הולם עד דק,

מבינה?

כן, אבל קודם מתתי

טוסטוס אדם ליד המים הגדולים עוד מעט אכנס אליהם ולא אדע שבע. כן, אבל קדם מתתי, כן, אבל קדם מתתי.	כן, אבל קדם מתתי. כן, אבל קדם מתתי. לא יכלתי לומר לא. לא יכלתי לומר לא.
רקפת זעירה שאחרה לפרח מבצבצת מבין מחטי הארנבים. כן, אבל קדם מתתי, כן, אבל קדם מתתי	הייתי קטנה מכדי לדעת וגדולה מכדי לא לסבל. כן, אבל קדם מתתי, כן, אבל קדם מתתי.
כן, אבל קדם מתתי, כן, אבל קדם מתתי. לא יכלתי לומר לא מעכשו אמר רק כן למות כן, אבל קדם מתתי כן, אבל קדם מתתי	אף פעם לא אשבע ותמיד ארגיש מאשורת כשהכחל נגלה אלי במלא הדרו. כן, אבל קדם מתתי, כן, אבל קדם מתתי.

TID

גליתי לשירה את הכל והיא גלתה לי
הייתי במקום שרואים בו הר מאחורי בית
וראיתי ירח מאיר על אגם במלא שפלותו

צריף לשמע אף אחד
כדי לכתב ככה